

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 865/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 478/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 478/2012 (ďalej len „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vystupovali ako účastníci namietaného konania, a to na strane navrhovateľov, pričom konanie sa začalo na základe návrhu na náhradu škody podaného 16. októbra 2012.

Popisujúc podrobný chronologický prehľad procesných úkonov namietaného konania sťažovatelia argumentujú, že v ňom postupom okresného súdu došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že ochranu svojich označených práv uplatnili aj prostredníctvom sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu, ktorá im však nepriniesla požadovaný efekt, keďže bola z jeho strany vyhodnotená ako neopodstatnená.

Sťažovatelia v sťažnosti dodávajú, že v namietanom konaní bol okresným súdom 9. júna 2016 vydaný prvostupňový rozsudok, ktorý im bol doručený 13. júna 2016 a ktorý 28. júna 2016 napadli odvolaním. Vec sťažovateľov sa teda aktuálne nachádza na odvolacom súde.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodol o ich sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní a priznal im tiež primerané finančné zadost'učinenie v sume 4 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva na prekovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov

verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

Je nepochybné, že namietané konanie vo veci sťažovateľov bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu na okresnom súde skončené, a to na základe vydania meritórneho rozhodnutia – rozsudku z 9. júna 2016 a vec sťažovateľov sa aktuálne nachádza, tak ako sami uvádzajú, v odvolacom stupni z dôvodu nimi podaného odvolania.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd si z hľadiska požiadavky odstránenia stavu právnej neistoty svoju úlohu v rámci prvostupňového konania splnil vydaním meritórneho rozhodnutia, pričom v ďalšej fáze konania bola úloha nastolenia stavu právoplatného rozhodnutia prenesená na nadriadený súd, ktorého povinnosťou je rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v súlade s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda bez zbytočných prietáhov.

Sťažovatelia, ktorí sa domáhajú ochrany svojich označených práv vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu, sa so svojou sťažnosťou na ústavný súd obrátili v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, a to bez toho, aby sa zaoberal aj zjavným nedostatkom v zákonom predpísaných náležitostiach sťažnosti, a síce nedostatkom týkajúcim sa predloženého splnomocnenia, ktoré sťažovatelia udelili

„advokátskemu koncipientovi č. 908642“, a nie advokátovi, tak ako to požaduje ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd dodáva, že uvedené rozhodnutie ústavného súdu nepredstavuje procesnú prekážku, ktorá by v budúcnosti bránila sťažovateľom obrátiť sa na ústavný súd so sťažnosťou, ak by v prípade potenciálneho vrátenia veci sťažovateľov nadriadeným súdom okresnému súdu dochádzalo podľa vedomia sťažovateľov k zbytočným prieťahom.

Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016